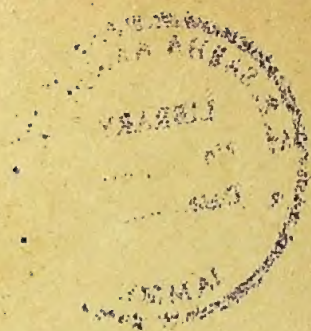

90

سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

Donce
14/2/88

President
A. P. S. Sadan (Regd.)
JAMMU.

سین مالا

(سب حق لیکھ کا فے را کھوین ہن)

اپریل ۱۹۶۰ء

دو روپیہ

پرنسٹن یونیورسٹی پریس جموں

پرنسٹن یونیورسٹی پریس جموں

اونناں راتاں مے ناں

جنہاں دیاں بھارتاں بھجھدیاں

بھجھیاں کئی سویراں ہو گئیاں -

رات آوندے ہی دین دے اُجھویں تے کم کاج دے رُجھویں دھیل
 دیندے نے۔ اوس ویلے سگندھار ٹپکلاں دی بُکلاں وِچ منہ چھپا کے ہون
 جاندیاں نے۔ اوس ویلے امبر دے تاریاں وِچ اکھیں مٹیا شروع ہو جاندا
 لے، تے اوس ویلے ہی رات باتاں پاؤن گلدی اسے۔ اوہیاں بھارتاں گئیاں
 آدھیاں پرگئیاں ہی دل کھویاں مہندیاں نے ایس گل ٹوں اودا اسی کج جان
 سکدا لے جس نوں رات دیاں باتاں سنسن دا بھٹن دامتق ملیا ہوئے۔ ایہہ
 رات دیاں ہی باتاں نے جیمہ ٹیاں کسے ٹوں ایس دکھاں تے کٹاں بھرے
 سنار وِچ جیون لئی بھور کر دیاں نے۔

سچ پچھتتاں ایہہ جیون دی اک بھارت اسے جنیم لین توں بدھس
 ویلے انسان ہوش بھڑدا لے اودا اوس ویلے توں لے کے اپنے آخری سادہ تک
 جیون دی بھارت بھٹن وِچ لگا رہندا لے۔ او منزل تک پھٹن دے لئی
 اُپرالے کردا رہندا لے پر کی او منزل تے جاوی پچھا لے؟ ایس گل
 باسے کوئی کج نہیں کر سکدا۔

ایس دُنیا وِچ راہی چلے جا رہے ہن اپنی منزل نیہی بھالن لئی۔ کج
 راہ وِچ ہی تنک ہار کے بہہ جاندے نے، کج ہوہ انگاں دھوئے لے

باتاں پاؤندی رات

کچ منزل تے تیج کے دی نہیں پچھے، کئی ایسے دی من جیڑے منزل
 نوں ٹھکرا دی چھوڑے نے، تے تیج اجیہ بھاگان نے جہاں نوں منزل
 داپیار ہا نہ ہا نہ کے گل وکڑی پاندا ہے۔ پر فیروسی اد سنتشٹ نہیں
 مہے۔ جیون دی بھارت منزل دا رُپ دھارن کر لیدی اے۔ ایہ
 منزل تے پچن دی چاہ جیون دا مقصد بن جاندی اے۔

میں دی اپنی منزل نوں بھال رہی ہاں۔ پرا ودا کدھرے کھوج
 کھرا نہیں لہدا۔ جوں جوں میں آگاں و دھدی ہاں، منزل دُور جا پئی لے
 تے میں ایہہ سمجھ کے شانت ہو جان دی کدشش کر دی ہاں کہ منزل دی
 دُوری ہی مینوں منزل دے نیڑے لے جائیگی۔ پر نال ہی کدی کدی ایہہ
 دی سوچدی ہاں کہ جیون دی منزل جیڑی کے بھارت دانگوں ہی ہے
 بجھتی نہیں جاسکدی۔

میں جوں شہر وچ اکھ تے کھولی پرا ایس شہر دی دھرتی تے بہتا
 چر کھینڈ نہ سکی تے پتا جی مینوں اپنی نوکری تے لداخ لے گئے۔ لداخ جیڑی
 کہ طلسمان دی دُنیا اکھواندی لے ادناں آکاش چُسن والے پہاڑاں تے
 میں جیون دیاں باراں بستیاں دیکھیاں۔ میرا کھان پین، رہن سہن تے بول
 چال لداخی ہو گئی۔ باراں ورہیاں مگروں جس ویلے میں فیروسی آئی میرے
 واسطے ایہہ جنم بھومی ان دُٹھو سی۔ جوں تیج کے میں اپنے پتا جی لئی

باتاں پاندی رات

مہیت بن گئی۔ مینوں ایتھوں دی کوئی دی گلی سمجھ نہ آؤندی پتاجی نے
لداخ توں اک دو بھاشیا منگوا یا جیہڑا مینوں بولی سکھاؤن لگا۔

میرے پتاجی ریاست دے اک مان یوگ ادھیکاری سن تے نال
ہی ادبڑے مشہور لیکھک تے کوئی دی سن ادناں دی شاعری توں میں
پر بھادہت ہوئی۔ ادناں کئی کتاباں لکھیاں سن۔ اُردو پڑھن دا شوق مینوں
ادناں دی شاعری توں ہویا تے میں آپ ہی اُردو دی ورن مالا پڑھی۔
فیروز کج فارسی دا وی گیان ہویا۔ ایہدے بعد مینوں لکھن دا شوق جاگیا
میں اپنے دچاراں نوں قلم راہیں کاغذ تے لے آؤنا چاہندی ساں۔ پر
ایہہ شوق اُس ویلے دم توڑ دا دسیا جس ویلے پتاجی دا سورگ باس ہو گیا۔

جیون دی رات باتاں پاندی مینوں پر چاندی رہی تے میں اوہدے
سہارے ہی اپنا راہ بنان لگی۔ ذات پات جے پاکھڈ تے اُدج بیج دیاں
کھائیاں میرے رستے دِج کدی نہ آئیاں۔ ایسے کر کے میں اکدن سماجی
بندھناں نوں توڑ کے شری وِج سمن نال جیون دا رشتہ جوڑ لیا۔ او
اُردو، مہندی، ڈوگری تے پنجابی وِج لکھدے سن تے ادنان دے
گیتاں توں ہی مینوں پریرنا ملی تے ایس طراں میں بچپن وِج جاگے ہوئے
شوق نوں پروان چڑھدیاں دیکھن لگی۔

میں اُردو وِج دی لکھیا اے تے ڈوگری اتے مہندی وِج دی۔

باتاں پاندی رات

پرنجابی لکھدیاں میری دچا ر دھارا بُہتی تیز ہو گئی۔ مینوں پنجابی دِچ لکھدیاں حالی دوسال ونی نہیں بیٹے ایس سمبندھ دِچ میں سردار حبونت سنگھ راہی ڈیرہ بابا نانک دی دھنیا دی ہاں کہ اوناں پنجابی دِچ لکھن بارے میرا اُتساہ ودھایا۔ نہیں تاں اک دین غصّے دِچ آکے میں اپنا سب لکھیا لکھایا پھوک بیٹھی ساں۔ گل ارج ہوئی کہ میں لکھنا چاہندی ساں پر مینوں دوات نہیں کسی لچھے کہ دی۔ شری دِج سمن اوس دیلے اپنے کیسے لیکھ دِچ رُجھتے ہوئے سن۔ میں اوناں نوں دوات بارے پھپھیا۔ اناں اُتر دتا ”ایتھیں ہی ہو دے گی“ ایہہ سن کے میں رجسٹر پھاڑن لگ پئی۔ اوناں مینوں بہت سمجھایا پر کتھیں؟ میں سب کچھ پھاڑ کے ہی ساہ لیا۔ تے اگوں کچھ دینی نہ لکھن دا ارادہ کر لیا۔ کچھ دیر مگر دل راہی ہوراں نے ہی میرے ہتھ قلم پھڑائی سی۔

رہیا ایہہ سوال کہ میں پنجابی دِچ لکھنا کیوں پسند کیتا۔ ایہہ اُتر دینا میرے واسطے مشکل اے میں تے بس ایناں ہی کہہ سکدی ہاں کہ میری قلم ایسے پائے چل پئی اے۔ کیہا جیہا لکھیا جا رہیا اے اس گل دامنوں کوئی پتہ نہیں۔ جو کچھ لکھیا اے او پاٹھکاں دے سامنے اے۔ تے ایس بارے اودا اسی نے کہہ سکدے ہن۔

اپنے طور تے میں ایہو اکی سمجھ رہی ہاں کہ رات اپنے سارے

باتاں پاؤندی رات

جلد و آں ٹونیاں نال سینوں اُلجھاندی وی ہے تے پر چاندی وی - بیس
 ادبیاں باتاں سمجھن دی بھجی دی کوشش کیتی ہے - پر او بھجیاں نہیں
 گیتاں ہاں ادناں نوں بھجیہ یاں بھجیہ یاں کئی سویراں ہو گیاں ، تے
 حالی پتہ نہیں اے کنیاں کو سویراں ہو رہوں گی آں - میری کوشش
 اے کہ میں رات دیاں پائی ہوئیاں بھارتاں بھجیہ لواں - دیکھنا اے کہ
 میں اپنے مقصد وِج سچیل وی ہو سکنی ہاں کہ نہیں -

سپین مالا

سپیدا کا سفہ وار گلاب "جہول"

باتاں پارہی رات

کالی بولی رات دانگ تقیر سے
 برہوں یک پکیرا دانگ زنجیر سے
 گھسُن گھیرا چاہ پیار دی تھاہ نہیں
 ہو کے دین سنہیوس ملن دی راہ نہیں
 دھڑکن دانگوں نچے ہا سے ماہی سے
 اکھیاں وچوں ڈلے جام تباہی سے
 رُوح کھلے دی دھار نہرے چھائے نے
 دلگن دل کے نین اجیں سدرائے نے
 کھلے ہوئے نے دانے مالاٹ گئی
 پیار دا پنہ لبیرا غسٹ گھٹ گئی

آئی خزاں رس لٹ کے بہار دا
ہنچو گزارو نذرانہ اعتبار دا
اکھیر بھرونی جرمانہ اوہیے پیار دا
تکدائے خزاں جی نظارہ جو بہار دا

بجھارتاں

۲۸	نزل	۱۳	سہت دار
۲۹	دھن جھناں دے بھیرے	۱۵	گیت
	اڈو کھیڑے حسن جوانی نزل	۱۶	دلیلاں
۳۱	رُومال	۱۸	گیت
۳۳	تُرت دا بُوٹا	۱۹	سمیں دے گھوٹے
۳۵	بھجری بھجری نار	۲۱	گیت
۳۶	دُنیا	۲۲	خط
۳۸	کناں تے مٹیاں	۲۵	نزل
۴۰	پرہیسی	۲۶	نشچہ

باتاں پاؤندی رات

۷۳	برسات	۴۲	ان بجھ
۷۵	سہیلیاں پیارے	۴۵	گیت
۷۷	یاد کردی ہاں	۴۷	گیت
۷۹	ہاسیہ رسی کونتا	۴۹	ہنچوال دی جائی
۸۰	رمزاں بھریاں لہراں	۵۱	دنیا دا باغ
۸۲	آونسیاں	۵۲	گیت
۸۴	آخدا	۵۶	جھول دے پنڈ
۸۶	گیت	۵۹	گیت
۸۸	پنگرے رت نہ کوئی	۶۰	مجبوری
۹۰	ست رنگی پینگ	۶۲	جوانی
۹۳	پورب کچھم	۶۵	ساون
۹۴	باتاں پاؤندی رات	۶۷	نیناں دیاں جھیلیاں
		۷۰	نصیحت

ست وار

ایت وار :- ایت کرے شکایت کہتے دل لای بیٹھی
 ایہہ انھراں لاون ستھراں حال گنوا بیٹھی
 ایہہ اہلے پیر جوانی بھڑ کر کھا بیٹھی
 تے پا کے پیار نہیے تسمان چا بیٹھی
 سوموار :- سوم سنہیویں سو سو اتر آیا نہیں
 ایہہ پہلا پیار سی جس واسکھ کوئی پایا نہیں
 ایہہ ٹوں ٹوں پیار سنھو کے چا کوئی لایا نہیں
 ایناں اکھیاں سوتے رستے پر کوئی آیا نہیں
 منگلوار :- منگل بجھے منگل کھل تاں سکدے نہیں
 ایہہ لاواں مے نے چور بیدری جھکدے نہیں
 ایہہ ریتیم حسن ٹھگیرے ٹٹ کے تھکدے نہیں
 ایہہ تھلیں رلاون ندی این ڈوبن اکدے نہیں
 بدھوار :- بدھ پھٹی کوئی ایسی گھلے عقلاں دے

کی پیار نبھاؤں جانِ حسابی رتلاں دے
 کی ٹل گناں دے پاؤں پار کھ شکلاں دے
 کی اصل پچھان اٹھتے چاکر نقلاں دے
 دیر وار۔۔۔ دیر برہوں دے تیر کیلجے لگ گئے

او دیر دل دے جانی دل توں ٹھگ گئے
 او چوڑے بہتی بانہہ دے نگاری چھڈ گئے
 تے آساں، چاواں، مدھراں دے دن لد گئے
 شکر وار۔۔۔ شکر کریدی سنگون منادی ہاں

میں مدھراں مٹھی چلی ترے پاندی ہاں
 کوئی پیار داناں نہ لئی او پئی سمجھاندی ہاں
 ایہہ چھکیر دیکھو کیوں غم پئی کھاندی ہاں
 شنی وار۔۔۔ شنی شنیپر لگا چھڈ جہان گئی

او بیدری نہ آیا مسک زبان گئی
 کس ہماری رہیا او تیر جوٹ کمان گئی
 پئے لوکی رووون ہائے او سوان جہان گئی

گیت

گھر آماہیا دل نہیں لگا اکلیاں دا
 تیرے رستے تک تک تھکیاں وے
 میرے دل دیاں سدھراں آکیاں وے
 آساں بن پھوڑے پکیاں وے
 بن بھاہ زخماں الہیاں دا اہئے آماہیا
 بلّاں تے ہس پھکے نے
 دنداں تے دنداں پھکے نے
 سب آسے پاسے پھکے نے
 دل رکھ جا جھل دلسیاں دا اہئے آماہیا
 سوچاں وے بڑے کھڑکن وے
 چاہواں دیاں نبضیاں دھڑکن وے
 یاداں بن روڑے روڑکن وے
 جھل ودھدا جاناں جھلتیاں دا اہئے آماہیا

ولیلیاں

ہر پاسوں کناں وچ میرے پنییاں رہن و لیلیاں
 دُور اڈے بیٹھا کوئی کردا رہے کھیلیاں
 اکھیاں نوں اکھیاں نال تھیرے بہ کے پے پر پے
 ہوئی ہوئی دل نوں چھو ہے چھو چھو ہائیاں کھیڑے
 دھڑکن وچ سمیندا جائے روم روم وچ پوئے
 یاداں دے وچ ایکن آوند جیکن دا دروئے
 کھپڑنا چاہواں ہتھ نہ آوے دُور کھلو کے سہرا
 کول بلاواں، او نہ آوے پرے پرے سدا
 سوتا چاہواں سون نہ دیوے سنے کھولے جاوے
 اکھیاں وچ سوتا چاہواں اھتراں دھوئے جاوے
 ایہہ نہ جاناں کی چاہندا اے کی کہندا اے
 جھکری رہندی ہاں میں پچھوں اودی دمنوں سنگدا اے

باتاں پاؤندی رات

دل دا بھیتی دل مُہندائے آکھن گل سیانے
 پر اسے رمزاں کی نے اڑیا بھیتی وی نہ جانے
 جنتاں میری سُکدھی جاندھی پر من کھڑ دا جاسے
 کی ہے روگ تے کی ہے دار و کج وی سمجھ نہ آسے
 پیہ میں جاناں سب کج سمجھاں کیوں دِل لای ورج دُوری
 ایہہ سہناج بڑا ڈاڈا اے اس دا پاس ضروری
 اس ظالم نے پیاراں دے ورج مار مار کے کاراں
 اکناں نوں چا تھیں مڑ لایا اکناں لئی بہاراں
 اکناں لئی بنائے کعبے اکناں لئی بُت خانے
 اکناں لئی سجائی مغل اکناں لئی ویرانے
 دھن ہے دُنیا دھن ہے مذہب دھن انہاں نیاں ریتاں
 عشق مصیبت سچاہ جوالی لغت ایہہ کنیتاں

باتاں پاؤندی رات

گیت

جھول دیاں ٹھنڈیاں ہواواں او

پر دلیسا دے جھٹ بہہ جا

ٹھا کراں دے مندر تک توی دا شنکار تک

پکھرو پکھیرو تک بندیاں دا پیار تک

سورگ زمین داتک کھڑی دی بہار تک

پھرتے نے پتے تیرے کج دن رہ جا

جھول دیاں ٹھنڈیاں ہواواں

سچے پیار ساڈے جھوٹ نہیں جہنیا ایتھیں

ویر درودھ داتاں پل نہیں کٹیندا ایتھیں

دھرم دی نگر سی ایہ آپاں نہیں سمیندا ایتھیں

دکھاں نوں بھلاؤن والے سکھ ایتھوں لے جا

جھول دیاں ٹھنڈیاں ہواواں او

پر دلیسا دے جھٹ بہہ جا

سمیں دے گھوٹے

راتاں توں وچھڑے نے سپنے رل کے نال دوپہراں
 اکھیاں توں اُچلے نے ہنجو ساگر وچوں لہراں
 چُچے موتی ہنجو بن گئے لہراں بنیاں چاہدی
 دُٹھا ایڈ ویراگ دونواں نے چند نکلی جاندی

ہو کے بال مو آتے لاندے ہے جہاں نہ باقی
 ریتاں وچوں مک گئے پیڑے ہے نشان نہ باقی
 پیر تھکیندا راہی لنگھیا بھجیا ورج پر سینے
 ہاکاں توں بولا ہوئیا اے سل چھیندے سینے

بڈھا ہویا ہان وچھڑ کے آس دے دی مک گئی
 کوکاں اُتے آئی جوانی راتوں نیند رک گئی

باتاں پاؤندی رات

اکھیاں چوں پائی مکیا اے سکتی من وی کھیتی
وڈیاں دی گل دا مل ناہیں کھیتی خصماں سیتی

سجّ ارنج دُر اڈے بیٹھ جیویں لگیاں لا ماں
دوڑے سرپ سمیں دے گھوڑے توڑن لگے لگا ماں
شاہ سوار دُکینے دیکھے دُباے دیکھے تارو
تاے امبروں جھڑے دیکھے کون ایناں تے بھارو

راتاں ہوئیاں شکر و پہراں ہانہن پے پرچھاویں
وچھڑن دی مالا پی لکے دونیناں دے ساویں

گیت

ہائے دے دل بے درداں نال لا کے
 ہائے دے دل .....
 پیچھو تانیاں حال گوا کے
 پیار ددھا کے اپنا بنا کے
 ہمدی جوانی پتے ہو کے پا کے
 ہائے دے اُس پرت نہ تکیا آ کے
 ہائے دے دل .....
 انگ انگ وِتن کے زخم بنا کے
 تر گیا کون دے پھاسے لا کے
 ہائے دے خوش ہو گئیوں چند نول دکھا کے
 ہائے دے دل .....
 عشق جھناں دے کنڈے بہا کے
 گھمن گھیر درج جہان پھسا کے
 ہائے دے سر بہاں نعوٹے کھا کے
 ہائے دے دل .....
 ہائے دے دل بے قدراں نال لا کے
 ہائے دے دل .....

باتاں پاؤندی رات

خط

ہرکارہ میرے شہر دالے آیا تیری چھٹی
گوڑھے رنگ لفافے تے میں لکھتے تیری ڈھٹی
من دریا وچ چھل پئی تاں ہوئی دیدن کھٹی
گنگ زبانوں بولیاں کوئی بولی مسہٹی مسہٹی

کب دے تھیں لاہ لیا میں یاد دے سرتوں پہ
کئی اُمیدیں کر گئی آں نے دل میرے تے ہلے
چیتا اے لٹ بانورا نسیا تیرے ول کلا
اے کھونج کھرا کج چھڈ دیں پیرا اسی بڑا اولا

کول بہاویں پیار کریں پھر پچھیں میرا حال دے
میں رہ ہوں دی ستکاری میرا تاں مرن حال دے
ودھلے ہی جان دے ہانیاں گھڑیاں دین ہنیاں دے
بھڑوں ٹھٹھتاے سوہیاں اکھیاں رچ کر دے تال دے

باتاں پانڈی رات

چن وٹ کے نیندر سوں گیا مینوں جاگن دی وی تھوڑے
میرے پئے ہنگے ہو گئے مینوں نیند دی نہیں لوڑے
میں چن توں لشکاں لہجیاں تاں لیا ای چان جوڑے
تیرے جھوٹے ٹھوکر لائے او شمع گئے فی توڑے

میں ہتھ نہیں مار دی پھڑ دی تیرا چچاواں دے
کدھال تے چا لیکدی ہاں میں تیرا سبڑاواں دے
میرے بنے کھڑوئیں اونیاں انان نال چت پرچاواں دے
کہ میری سوہنہ داتو و ساہ میں تیری سوہنہ نہ کھاواں دے

اکھیاں نہراں بن جان دی تیرے نال لائی ہوڑے
من ارج و یوگی ہو گیا جیوں بیٹھا بیڑی روڑے
قسمت دی سستی کوکدی اٹے پنوں ڈاچی موڑے
اکھیاں دج ریتاں پہ گئیاں تیرے تک ہی دوڑے

باتاں پاؤندی رات

ان مک میں پیڑے میں پٹی ہنہ لمبیر امیرا کے
 تلکں بازی لے زندگی اینوں ورجن والا کیڑا کے
 تلکے تے فیر نہ سنبھلے اٹھ اٹھ کے ڈگے جیہڑا کے
 رنج عشق حسن دا ہو رہیا آپو ورج جھگڑا جھبیڑا لے

مینوں رب دی مویا جاپا اچ تار امراں دیاں گلیاں توں
 چہرے توں کھسیاں روتقاں نہیں کاریں پونگرھیاں توں
 دیر می مل پے نہا ونیسے بے دیاں دگیاں نیاں توں
 بے تالی ہو گئی نرتکی طبلے دیاں تھاپاں بدھیاں توں

باتاں پاؤندی رات

غزل

چن اک ڈبدا پیا ئے اک چن چڑھدا جا رہیا ئے
رات اے بھج دی پئی پر سینہ مینوں آرہیا ئے
جاگدی پئی میں ہاں تارے گاڑھی نیندر سوں گئے
خیال تیرا نظراں وچ انگڑیاں لیندا جا رہیا ئے
ورج لے توں یا دتوں مویاں توں نہ مائے پئی
ساتھوں پہلوں ہی فرشتہ موت دا گھبرا رہیا ئے
دل دے دریاواں چوں اٹھدے بھاپ بن کے ولولے
بھٹ پے اکھیاں دے امبر حسن بھیجا جا رہیا ئے
رات دی خاموشی میری پریت وریج رجدی پئی
ہن سویرا گھر میرے مہمان بند جا رہیا ئے
دل مصور ہے میرا اکھیاں نے پیالے رنگ دے
بن گئی تصویر او رب، جس توں صارتے جا رہیا ئے
ہنجو دل کے بن گئے نے سچے موتی پیار دے
بن گئی مالا نواں شرنگار کیتا جا رہیا ئے

نسخہ

آینی لمی اڈیک جیتی زلف ہے لمی
 دیکھ دیکھ کے واماں اکھ دی پتلی کبتی
 تھر جھر ڈگے موتی دی کچ وٹ سوونے
 بھالے کوئی مٹیاں کسے نوں بنے بنے
 دھپ چڑھی دی جا پے اُس نوں پیاراں والی
 ٹھنڈی ٹھنڈی چھاں ہے قول قراراں والی
 آکھے نیتی دھڑکن کھورے کی ہویا اے
 ٹٹ گیا اعتبار تے پھر دل لہو روایا اے
 ہو کے بدل بن کے وس گئے اکھیاں وچوں
 بھالے کوئی سنہیوا ہی او سکھیاں وچوں
 سینت مار کے لنگھ گئیاں کولوں مٹیاں
 صبر دا کمیا محل جیہا ڈگیاں دیواریاں

باتاں پاؤندی رات

ونگاں وانگوں چنک پیا اے انگنگ سارا
بے پرداہ دا پیار لا گیا بڑا خسارہ

جے نہیں سی اُس آؤنا تے کیوں کیتے وعدے
ساٹن لئی کر سہندا مینوں جان کے ناغے

ڈولی ڈولی پھر دی سجری سولہ جواہی
ہر قدم تے بن دی اے پئی آپ کہانی

چیچی دا ایہہ چھلا تے اتھاں دی مہندی
دین دلا سے چوٹے پئی بھلیویں سہندی

آکھے لگیا دسّ ہن او نخرہ مینوں
لے لوں گی بدلے ملے جے دکھ مینوں

لوکاں کو لوں ڈردی مونہوں بول نہ سکدی
ہانناں دے آگے دی دکھ پھول نہ سکدی

ڈونگے وہناں دہندی نوں تر کالاں ہوئیاں
لُسدے لُسدے چا دیاں ہڑتالاں ہوئیاں

سیٹو لوں گی مُنہ اوئے میرے امی والا
جیواں گی میں ناں تیرے دی جپ کے مالا

باتاں پاؤندی رات

خمر

ہوا بدلی ، فضا بدلی ، جفا بدلی ، وفا بدلی
سزا دی ہو گئی مشکل جدوں تیری رضا بدلی
چمن دے نیڑے نہ جاواں تاں کیوں پھل دکھیں گے
کہ بلبل خوش ہے کندیاں تے کہ اونان دمی دُعا بدلی
گھٹا داں اُٹھ کے بہہ گیاں سما گیاں نے اکھاں بچ
تے ہوئے کے کرہے تنگی دے کہ نہ جو آں دمی خطا بدلی
گہریاں چاک کر نیئے مگر گئے دل دے سود توں
بپاری رُگے اُٹھ کے محبت دی ہوا بدلی
میں توبہ کر لئی اج توں نہ پیمانے نوں چھونا ایں
ملے نے جام اج ساہنوں تے ساتی دی وفا بدلی

دھن جھناں دے جھیڑے اڈو کھیڑے حسن جوانی نوں

میٹوں عشق بنایا سستی فی سیرا پنہ آں کھلیرتاے
اُس دے سوا گت وچ مانواں نے اک نواں ہی نغمہ چھپاے
انج جا پلے سب کج اُس داے انج جا پلے اداں میراے
جدا دھوے تاں چا ن اے بن اُس دے گھوہنیراے

اوچھایا میرے جیون تے او وسیا میریاں پریتاں مریج
اور چیا میرے نوں نوں مریج او بولے میریاں گیتاں مریج
چھپی دی مُندری بن بھٹیا وینی دا گھرا ہو بھٹیا
مستھ دی ہندی بن بھٹیا اکھیاں دا گھرا ہو بھٹیا
میرے ہتھاں دی ہندی اے میرے بڈاں دا ہاساے
او بے لٹی ایس جوانی تے شکر نگاروی اچھا خاصاے

ہاتھ پاؤں کی رات

یاد اداں ورج بجلی بن بن کے لشکراتے لینا رہندا
رہنچ چاہے میریں ہاتھوں ورج ہوتے لینا رہندا
اور راہ بے میر کے سنے دا اور میر کے دل دی دھڑکن ہے
دو اٹھڑیں میریں اکھٹاں امیر بہرہوں دی ترپن ہے
میتاں کو دنگوں ہندے بہرہوں ہے دنگوں ہندے نہیں
وہ پار ہے گہے گاہے ہر ہوس کے ختمے چھوڑا نہیں
یہ دی چاہیوئے کہ روئے تیرے پائوں کی چھڑیں تھوڑے
یہ دی چاہیوئے کہ تیرے دل کے بھڑے رنج پھیر کے بہرہوں
تو نہیں تیرے کوئی نہیں کہ نہ پڑوٹ پڑوٹ تیرے رہندا
دیں پھیرے بہرہوں تیرے پیر پیر دی تھیرے رہندا

رُومال

میرے نالوں چنگا تیرے ہتھ دارومال دے
 ہر ویلے رہندا جہڑا تیرے تال نال دے
 بڑا بے زبان ہے ایہہ مونسوں نہیں بولدا
 دہیں راتیں تیرے اگیں دکھڑے نہیں بھولدا
 بھیت ایہہ تاں دلاں والے تیرے تے نہیں کھولدا
 رمزاں دے نال تیرا من نہیں ٹٹولدا
 پھر وی تاں رہندا تینوں اس دا خیال دے
 میرے نالوں چنگا تیرے ہتھ دارومال دے
 دتا سی میں چاہیں تینوں پا کے بجھارتاں
 ہنجاں نے کیتیاں نے ایہیاں زیارتاں
 لکھیاں نے ایہدے اُتے پیار نے عبارتاں
 میرے دانگ تیرے نال کرسی شراتاں

بن گیا اج میرے جی دا جنجال ہے
 میرے نالوں چنگا تیرے ہتھ دا رومال ہے
 نئے کے رومال ساتھوں پھریں دُور دُور ہے
 ہس کے بلاواں تاں وی تکنا ایں گھور ہے
 رہ گئیاں ہائے ایسے غم وِج جھور ہے
 بنیا رومال ساڈے دل دا نسور ہے
 چوٹھیں موٹھیں پچھ کدیں ساڈا حال چال ہے
 میرے نالوں چنگا تیرے ہتھ دا رومال ہے

توت دا بوٹا

ویہڑے بوٹا توت دا جیڑا ماہیے لایا
بوٹا ہویا جوان اجیں ماہی نہیں آیا
لڑیا سی اک رات تے جانا نواں لکھوایا
گھرویاں سارا دوش میرے چا متھے لایا

توت دی چھاویں بیٹھاں پھل نے پتر ادا
پکے کھا کے لکاں کچے دھرتی روئے
بیدردی دا بوٹا مونوں کج نہ بوئے
لینس لہندا ہڈ کے بیٹھوں ہوئے ہوئے

ڈوردی پچھاں ننان توں کیوں رہن سپاہی
غصے دے نال آکھے عیش منان سپاہی

باتاں پاؤندی رات

ایسے لمی سماں گھرتوں رُس رُس جان سپا ہی
سُولاں اُتے رہ کے پھل کہاں سپا ہی

”یکویں رہن سپا ہی پچھاں جھٹانی کولوں“

آکھے ”باغی ہو دن جت نہانی کولوں“

مُونکاں سُرٹ کے رہنے دُور نہانی کولوں

لیندے نے اوبلے ایچ جوانی کولوں

آکھاں ”سیس دے ستے مَن گھر آوے سائیں“

آکھے ”ہو جا دُور میرے نال مَنہ نہ لائیں“

گبر دُکھل پردیس توں رنج کے کھائیں لائیں

سانجھیں کل کمانی کتے نہ اڈھ وڈھ ایسں“

یس ااں بے زبان مُونہوں نہ بولن جوگی

کس داسی سب دوش نہ بھیت ایہہ کھولن جوگی

آہیں بھرے پٹار نہ پھولن پھولن جوگی

مُہواں اُتوں وار جوانی رولن جوگی

باتاں پاؤندی رات

ایک لکڑی بکری

رات دا پچھلا پہر بڑے ہی قہر دا
بھجی بھجی نار کینا را نہر دا
ہنیاں ہنیاں لہراں منجھوئے دے
جاپن دھرتی امبرا کوہئے دے
من دریا وچ کازب جوانی ڈبی دی
یاد دے ریگستاناں وچ رُوح کھنٹی دی
پھکا ہندی سُرماں مانگ دی سُنی اے
نویں نویلے جا دی سیج دی سُنی اے
چھپ چھپ گئے زتاں پل مر جاکے سو
بھوندے تمام سویرے کج بھجیا گئے سو

باتاں پاؤندی رات

تیری جیندے مالی نے در دھولے نے
اُس راگی نے راگ نویں ہی چھولے نے

پایاے اوس پنکھوڑا نوئیاں بانہواں دا

سیک نہیں چچا اُس نوں تیریاں ہانواں دا

تیرے دین تے رات پرہنے ہو گئے نے

بنجو ہو کے تیرے کھڑو نے ہو گئے نے

کھائے اکھڑے پانی تن من ٹھار گئے

توں دی اڈ جا کو بنجے اڈ سب ڈار گئے

نالے کے ماہی دا بیٹ کے اکھیاں نوں

تہراں موٹھے چڑھ گئی بل کے سکھیاں نوں

دُنیا

بڑی بے درد ہے دُنیا بڑا ظالم زمانہ ہے
 ستم ایجاد ہے اس دی ظلم اس داٹھکانہ ہے
 کسے دے ہسنے تے رونا کسے دے رون تے ہسنا
 کسے تول اکھ چڑا لینی کسے دے دل بچ جاد سنا
 بیو پاری ہوش دا بن دا لے ایہہ ایسا دیوانہ ہے

..... بڑی بے درد ہے دُنیا بڑا

کسے داچن کھو لینا کسے دا صبر ہو جانا
 دلاں دا محل بن جانا عمر دی قبر ہو جانا
 بھلیکھا لگدا لے کسے دا ایہہ ایسا صنم خانہ ہے

..... بڑی بے درد ہے دُنیا بڑا

کتے تر بے بہاراں دے کسے دے پیار دا صدقہ
 کتے جھمبٹ خزاواں دے کسے دے دلدار دا صدقہ
 سماندا رُوح بچ جاندا لے کوئی ایسا بیگانہ ہے

..... بڑی بے درد ہے دُنیا بڑا

کنکال تے مُیاریاں

کھیتاں وچ کھلوتی اے کھیتاں دی رانی
 زلفاں وانگوں کنکال، کنکال وانگ جوانی
 دونوں وارنگ اکو کوئی نہ جائے پچپانی
 اُس دے جدیاں کنکال، او کنکال ہی بانی

وئے تھنڈی واتے دونوں جھک جھک جاون
 پئے قہر دی دُھپ لے دونوں سُک سُک جاون
 ڈکدائے راکھا گبرو دونوں رُک رُک جاون
 لاجا ونٹی وانگوں دونوں ہک ہک جاون

باتاں پاؤندی رات

محنت دے نال پالی ایہدی اوہدی جوانی
ایہوں پیار دے چھٹے اوہنوں بکس پانی
اک بڑی بھولی دوجی، بڑی شوخ سیانی
کنکاں دے نے قصے مٹیاں دی کہانی

سینت مار بلا ندائے کوئی جھیل جھیل
کنکاں اوہے گلایاں دا کردائے حیل
ڈرے کڑی کنکاں توں منہ پہ جائے پیل
ہستے وی تاں ہوئے رنگ ہونٹاں دانیلا

پیلی اُس دی سہیلی او سہیلی توں ڈر دی
بھیت لکونڈی سارا ٹھنڈی آہ نہ بھر دی
ڈونگے وہناں و مہندی تے ڈب ڈب کے تری
آکھے "چھپڑ نہ اڑیا پیلی راکھی کردی
مڑ دی جا او دل دے جانی
کھیاں وچ کھوٹی اے .....

پر دیسی

ہنگے سوئے پیار دے نے دہی تیس دُور دے
تجھے دی نہ ہارے جھٹیں دل مجبور دے

آواں کیوں اوتھیں چناں پیچھے نے بریتے
تتیاں نے ریتاں ورج سطر گئے نے چیتے
دم گھٹ سستی وانگوں مراں گی ضرور دے
ہنگے سوئے پیار دے نے دہی تیس دُور دے

اڈ اڈ گئیاں سوچاں تھک تھک ہاریاں
ریجھیاں نوں دی لگیاں نے گجھیاں ہیریاں

باتاں پاؤندی رات

متھ متھ زہر سافول ہے گئے سرور ہے
منگے سوئے پیار ہے نے داسی تیس دُور ہے

ساہ سنت رہیا نہیوں جسم ہے وِج ہے
کچھ تیری، نعم میرے کیتا مینوں زرج ہے
دِلاں تے نے چھلے پھتے ہو کے نور ہے
منگے سوئے پیار ہے نے داسی تیس دُور ہے

تیرا چناں ہو گیا اے ڈاڈا اوکھا آؤنا
پہ گیا اے مینوں، وانگوں پاگلاں ہے بھونا
رونا تے ایہہ گاؤنا میرا دس جا تصور ہے
منگے سوئے پیار ہے نے داسی تیس دُور ہے

ان بچہ

باز نہیں توں آیا اڑیا کئی واری اکھیاں میں
میں نہیں لینے دل نذرانے کئی واری ٹھاکا اس میں
رستے لنگھدا شان دکھانا گل سن اٹے ششپاں دے
رستے مل کھلو توں میرے گھیرا دیکھ اکلے دے

لگیوں پیار جتاؤں پھلے بن سوچے حالات توں
آکھن لگیوں "کیوں بھلا گئی ایس توں اوناں ملاقات توں
جدوں جن دیاں تسمان کھا کے پیار توں پائے سی
ہاں اے اکھیاں دے رنج خوشی دے بنجواں اے سی

باتاں پاؤندی رات

میں کہند اچند جان توں میری توں دی اپنا کہندی میں
 میںوں ملنے خاطر اریئے بہانے گھر دی رہندی میں
 سادے سن اقرار کہ ہن نہ دھڑکے میں جوئے جی
 ہن توں تیس تک پچھاؤں کھوئے تینوں ہو گیا کی

کچتاں دس جا کی ہو یا کیوں بدگمانی ہوئی اے
 کھل کے لائے مٹھے جو کوئی نافرمانی ہوئی اے
 ادھ وائیاں دین چھڈ کے جاناں جانیں سا کہند انہیں
 تے منزل توں گمراہ کر جانے والا یار کہند انہیں

بے مکھ ساھتوں ہوئی ایں اریئے کیوں اعتبار اندا نہیں
 ہندی چوڑا، پندی سرمہ، میری یاد دواند انہیں
 پرہ میں سنیا سب چپ کے کچ نہ مٹھوں بولی میں
 کوئی دوش نہ مٹھیا میں مندا بول نہ بولی میں

باتاں پانڈی رات

ایناں آکھیا ہسٹ جا یا چھڈ دے رستے لنگھن دے
 سس پکیتی، سورا کھورا، خیر جان دی منگن جسے
 توں نہ مڑیوں یا نہہ پھر لیتی آکھیں اج نہ جا اڑیے
 گل دی چنی کر کے رتہ پھاہ جسے کے تاں جا اڑیے

نیت تیری دیکھ کے اڑیا دل اپنے ورج ڈرگی میں
 سوچا جسے کوئی دیکھوے تاں جو جسے جی ہی مرگی میں
 جان پھر اداں لئی کیا میں فیہر بلاں گی تینوں دے
 دساں گی دھڑن دے کارن اج جان دسینوں دے

فیہر بلا گھر دے پھوٹے یا نہہ پھر کول ہسایا میں
 دم دلاسا دے کے تینوں اوج نیچ سمجھایا میں
 آکھیا بھل جا پہیاں گلاں میں نہیں اوزمانہ دے
 میں امانت ہر کسے دی توں دی مال بیگانہ دے

گیت

ہائے وے اکھ بے درداں نال لا کے
شرماڈنیاں حال گنوا کے۔ ہائے وے

امبر ٹولاں دھرتی ناپاں ڈھونڈاں وچ میں ہواں
سکھ سُنہیا کتوں بوڑے نہ تیرا دس کھتیں کھپ جاواں
ہائے وے نعم تا گئے جند نوں آ کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لا کے

چناں کولوں پھپھی تاریاں توں پھپھی
اک ادھ کولوں ہمیں ساریاں توں پھپھی
ہائے وے کھتیں چھپ گیا اے چن جا کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لا کے

باتان پاؤندی رات

سکے ہوئے رکھ دانگوں چند پی سکر دی
مرکب گئی آں وے میں تانگ نہ مکر دی
ہائے وے مگر کیا اسے اکھیاں چ آ کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لا کے

چھاسے نیرے ماہیا اکھیاں وے پیڑے
چھپ گیا چسان بدلیں کیہڑے
ہائے وے کوئی پاتی نہ بھیجی جا کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لا کے

بچھو تانیاں حال و نجا کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لا کے
شردنیاں حال گنوا کے
ہائے وے اکھ بے درداں نال لا کے

گیت

بجلی دی لشکار چناں دے تیری یاد دواؤندی
یاد دواؤندی ہر بار چناں دے تیری یاد دواؤندی

ڑجھتی آن کہیں کا جس یاد نہ ستائے مینوں
مٹھڑیاں پھوہاراں وریج برہوں نہ تائے مینوں
تکلی توں تندیاواں تال دی ڈرائے مینوں
چرتے دی گھنگار بیائے تیری یاد دواؤندی

بجلی دی لشکار چناں دے تیری یاد دواؤندی
یاد دواؤندی ہر بار چناں دے تیری یاد دواؤندی

تیرے دانگوں کنیاں دی دسق پروہیاں
بدو بدی ستیاں نے مڑکدوں آؤنیاں

باتاں پاؤندی رات

کئی ریکھاں تیریاں پئی ایناں جج دسوںیاں
جوگی والی پھیری لے پھربار چٹاں دے تیری یاد دواؤندی

بجلی دی لشکار چٹاں دے تیری یاد دواؤندی

یاد دواؤندی ہر بار چٹاں دے تیری یاد دواؤندی

لیندی ہاں اکڑاں تے ٹٹے نے انگ دے

چھڑیا امی مینوں کیہڑے رنگ درج رنگ دے

ناں تیرا لیندیاں دی آدے مینوں سنگ دے

اُجر طی ہوئی ایہہ بہار بیا دے تیری یاد دواؤندی

بجلی دی لشکار چٹاں دے تیری یاد دواؤندی

یاد دواؤندی ہر بار چٹاں دے تیری یاد دواؤندی

انجواں دی جانی

سپنے وچ دو بچي اُدھے باتاں پاؤندے نالے
 امبر نے کن سواں لئی آں کھیرے رنگیں رنگے
 تتر کھیں بدلی وانگور، دھیرے دھیرے
 نیجھوں دُور دُور اُدھے ہو کے نیجیاں دُوج چکے

بدلی رت مہر ہے جیویں نے لے کے انگری

ایں مہر نے کروٹ لے کے رت نویں پر نالی

تھکیاں تھکیاں میجاں تے نے کوپیاں کوپیاں گلاں

ہاسیاں وچ سناٹیاں آکاں بھانہڑ وانگوں دلاں

بیتے میلے اکوڑ اوجھل، اوجھل ایس جہانوں

موڑ لیا دُنے ڈاڈے اُدھے چھٹے تیر کانون

یاداں پچھن کیسو چلن سوہنے رنگ، گلاں

سپنے اُدھن کھیر جاون جیویں رات چندالی

باتاں پاؤندی رات

کون سیٹے کون پہنھالے کھڑی اے خوشبوئی
 سکے امیر گئی دھرتی ہوا دی یو جھل ہوئی
 وانگ تر یلاں مینہ پیٹے وردے پون ہی سدائی
 جیہاں چٹائی ہارے کڈی ایہہ پنجواں دی جانی

راتاں وچ ویٹے جادو دینہیں دیہارے کھلے
 راستے راہی پنڈ مکاؤندے سار منہیرے بھلے

راتیں وچ ہواواں دے پٹی چھڈی آتش بازی
 دینہوں دالارا چڑھدا گھڑی دے پھرن ہو وکھتازی
 وانگ وحشیاں میرے پسے رہندے سدا ادا سے
 دین ایمان میرا ایہہ پنجھی، جیواں میں اس آسے
 مرط مڑ آؤندے اڈے پنجھی نے کے لمی اڈاری
 جھڑ جھڑ جادو کھب انہاں دے کر کے کھیل بھاری

مالا دے ٹڈے ہوئے منکے نیر نہ جڑ دے دے
 یاداں دے نے دل تے چھالے منجھو بن بن بھیدے

دُنیا دا باغ

ایں دُنیا دے باغ وِچ کھڑے پھل کُنڈے کھٹے
 نیناں دے پئے پکارے میوے کج کوڑے پُچھے
 کوڑے کوڑے عاشقِ ماں تے مٹھے خُش چُکیتا
 اکناں ہاں سے مانگیں اک رو رو جھول بھرتدا
 اکناں مالی سارویں پانی کیارے کیارے
 اکناں توں رب رُسیا، بوندیاں نوں دھرت پکارے
 پھتر سینے پھاڑ دے پانی سمے نے دے
 پھل کلیجہ چیر دے رُہندے نے رُہتے
 وانگ کپاواں کھڑ دیاں، یاداں جُن کے رکھاں
 بڑے نے انگاریاں تے جھک ساڑی سکھیاں

باتاں پاؤندی رات

راکھ بنی پیڑ زندگی ٹولے وِج ہواواں
اوکھی پیڑ پچھاتی سوچے کیت دل جاواں
قبریں داسا جگ دا چیاں پیڑ یچھ مریندی
امبر اج کفنایا دھرتی دین کریندی
ست ہشتیاں مٹیاں رہا تیری وڈیا فی
بھلے بچھی اڈاریاں مالا پشی سے دوہائی

گیت

دل بڑا گھبراؤندا اے کی کراں
یاد کوئی آؤندا اے کی کراں

محشوق دا مزدور ہن

توڑاں دی مٹی ڈھوکے

پیار دی دنگن حولی سٹو

کچا گارا گھر کے

ڈھین لگیں نے دیواراں

غم ستوندا اے کی کراں

دل بڑا گھبراؤندا اے کی کراں

یاد کوئی آؤندا اے کی کراں

باتاں پاؤندی رات

راہیاں توں بچدی سُنہریں
راہی کج نہیں بولدے
چپ چپتے لنگھدے جانے
بھیت نہیں اُور کھولدے
ہر چڑھے اکھیاں دے ورج
دل دُبا جاندے کی کراں

دل بڑا گھبراؤندے کی کراں
یاد کوئی آؤندے کی کراں

چن چڑھدے وی بنیرا
جا پدا لے کی کراں
کاگ بن سنا بنیرا
جا پدا لے کی کراں
گندیاں دِن گھس گئے بلوٹے
او نہیں آؤندے کی کراں

دل بڑا گھبراؤندے کی کراں
یاد کوئی آؤندے کی کراں

باتاں پاندی رات

اس طراں جیون دا کھڑ دا
بھل پر جھیل گھیا
جس طراں چڑھدا ہو یا چو
چھپ کے بدلیں سوں گیا
بچھلیاں نمبلاں دا چیتا
اج وی آوندے کی کراں

دل بڑا گھبراؤندے کی کراں
یاد کوئی آوندے کی کراں

جموں دے پند

آؤ ساڈے جموں دے گراں تیکو
کیویں ایناں پایا وڈا ناں تیکو

مکی دیاں ٹوڈھیاں ج پیارے بھرواوا
چھوٹے دے ڈوڈیاں ج پیارے بھرواوا
برف دے توڈیاں ج پیارے بھرواوا

اینویں ایناں پایا اسے وڈا ناں تیکو
آؤ ساڈے جموں دے گراں تیکو

مناں واپیدا کیتا دھن کیناں سچاے
میلے میلے کپڑے نے من کیناں سچاے
نیوٹیاں نے اکھاں پر بھاؤ کیناں اچھاے

باتاں پاندی رات

ایویں ایناں پایا وڈا ناں تیکو
آڈ ساڈے جموں دے گراں تیکو

پیاراے انہاں دا چن تارے وی تاں اپنے نے
ہوا دا پنکھوڑا لے نکھارے وی تاں اپنے نے
کوئی وی تاں او پرانہیں مارے ہی تاں اپنے نے

ایویں ایناں پایا وڈا ناں تیکو
آڈ ساڈے جموں دے گراں تیکو

دکھاں ورجھسے ہی رہنا ایتھیں ریت لے
گھروں پکھا جاوے نہیں پر رہنا ایتھیں ریت لے
دلاں دے امیر نے ایہہ سچی سچی نیت لے

ایویں ایناں پایا وڈا ناں تیکو
آڈ ساڈے جموں دے گراں تیکو

ایتھیں تال پے پر مشور دا واس لے
اچھی اچھی لاٹیں جوتاں بنے دی آس لے
ہر اکھ خوش ایتھیں کوئی نہیں اُداس لے

اینویں ایساں پایا وڈا ناں تیکو
آو ساڈے جموں مے گراں تیکو
گوڈیاں تے واڈیاں دا چکی کھوہ دا راج اے
فصلاں بہیریاں نے گھمراں دا تاج اے
بنریاں دے سیراں اتے عزتاں دا تاج اے

اینویں ایساں پایا وڈا ناں تیکو
آو ساڈے جموں مے گراں تیکو

گیت

تیرے لٹی میں گیت لکھدی ہاں
 میرے اکھن دا ڈھک وکھرا، میں دکھری ریت لکھدی ہاں
 پٹی میں کا غذاں تے پاؤندی ہاں پوڑنیں گورٹے
 سمیں دی راہ تے یاداں دی کوئی راکھ جویں دھوڑے
 ہلونے پیار نوں دیوے جویں پلہ اے پوناں دا
 رہ ہوں نول چھیڑ دا آکے جویں رانجن لے سوناں دا
 میں اینویں دیدنا اپنی بنا کے پریت لکھدی ہاں
 میری اس سوجھ بوج بن دی تیری تصدیق جاندی لے
 تے اینویں کیڈ دی ہس دی میری تقدیر جاندی لے
 میں لائی امبروں لے کے لٹی ہے کا کالھاں، شے مہنہ
 اُجالے اینویں کوٹے لے کے جویں ہسنا ایں توں
 میں اپنی بار بوج تیری انوکھی جیت لکھدی ہاں
 تیرے لٹی میں گیت لکھدی ہاں

ایہہ تھے تیرے پیارے
محبوری
ہُن میں کی آکھاں
ادول تیرے اقرار ہے
ہُن میں کی آکھاں
ایہہ جھنجھٹ ایس سنسار ہے
ہُن میں کی آکھاں
تے رنگ ادس کرتار ہے
ہُن میں کی آکھاں
کوئی صورت تیرے جیسی
ہُن میں کی آکھاں
کوئی برہن میرے جیسی
ہُن میں کی آکھاں
کوئی گھڑی نہیں سکھ دی ایسی
ہُن میں کی آکھاں
اس گھڑی دی ایسی تیری
ہُن میں کی آکھاں

باتاں پاندی رات

ایہہ در در دے نہ دھکے

ہُن میں کی آکھاں

او ساک سین بھی سکتے

ہُن میں کی آکھاں

ایہہ تن لیراں نال ڈھکے

ہُن میں کی آکھاں

ہے رب جو عزت سکے

ہُن میں کی آکھاں

میں جیوندے جی ہی موٹی

ہُن میں کی آکھاں

پرفیر نہ سبھے کوئی

ہُن میں کی آکھاں

جلد مہ توں لپھتی لوتی

ہُن میں کی آکھاں

چل ہو گئی جو ہوئی

ہُن میں کی آکھاں

سحر

کوئی بانکا چھیل چھیلایا ہے
بنے ہو کیاں دانہ دسیلایا ہے
تن سگ سگ ہو جائے تیلایا ہے
رنگ مہنہ داپہ جائے پیلایا ہے

تاں سمجھو جوانی اس پی اے
دل پیار کن دا دس گئی اے
کوئی خیر حسن دی منگ گیا
نالے ناگ عشق دا دنگ گیا

کتے بے مگر اے پیارے نہیں
پیاراں دے گواہ چن تاں نہیں
کتے اکھیاں دے مست اشارے نہیں
کتے سبھاں دے چوٹے لارے نہیں

باتاں یاد دہی رات

تاں سمجھو جوانی روپیٹی اے
اکھ پنجوان سے دس ہو گئی اے
کوئی لہو تاج محبت رنگ گیا
نالے ناگ عشق دا دنگ گیا

کے کالیاں بدلیاں چھا جاون
کھاٹھو کراں یاداں آ جاون
ٹونگے دہناں وچ پا جاون
ہجرال دیاں بھٹیاں تا جاون

تاں سمجھو جوانی رُل گئی اے
پیاراں دی کہانی بھُل گئی اے
کوئی چند سولی تے تنگ گیا
نالے ناگ عشق دا دنگ گیا

باتاں پافندی رات

ہوا کالی بھوری دگ جائے
وے بھولے سنہرے ٹھگ جائے
آساں نوں کامیو لگ جائے
سدھراں دا دیلا جگ جائے

تاں سمجھو جوانی مست ہوئی
پجھاں دی نشانی مست ہوئی
کوئی باری ادھے کھنگ گیا
ناسے ناگ عشق دا ڈنگ گیا

ساون

جد آ کے ساون دسدا اے
مینوں ناگ برہوں دا دسدا اے

میرے دل نوں ساون بھاندا نہیں
ماہی ایس رتے گھسر آندا نہیں
کدیں بل کے پنکھاں پاندا نہیں

تک کلیاں امیر ہسدا اے
جد آ کے ساون دسدا اے

دل پیکے لگے نہ سوہرے دے
تیرے ملن نوں جندڑی آوے دے
تیری سار کیتوں نہ بوہڑے دے

چاہ ورج زمین دے دھسدا اے
جد آ کے ساون دسدا اے

باتاں پاؤں دی رات

تینوں چھٹیاں پاپا تھکیاں دے
تیرے رستے تک اکیاں دے
پئی آں طے مارن سکیاں دے

مینوں ناگ برہنوں دا ڈسرا لے
جدا آکے سادون وندا لے

تیرے باہجھ نہ سو بھے چوڑا لے
نہ مہندی دارنگ گوڑھا لے
کیہا جا پے جیون کوڑا لے

بن تیرے کالجہ کھسدا لے
جدا آکے سادون وندا لے

نیناں دیاں جھیلّاں

اڈھی رات ہوئی دُنیا سوں گئی
ایہہ پرہیں کٹی پٹی جھاگنی ہاں
لگے تیرنے گھٹّے وچھوڑیاں دے
بیٹھی ادناں دی پیڑ پٹی جھاگنی ہاں

کوئی آواز وی نہیں کوئی کھڑاک وی نہیں
پٹی ہوئی چپ چال ہی جا پدی اے
میری نیندر کھٹینی بے زور ہوئی
بیٹھی تیریاں واٹاں اپنی نا پری اے

باتاں پاؤندی رات

گئے اُنکلاں تے ہینیاں نوں
گئے پوٹیاں دے پر سالان نوں
ستے وار گئے نیندر اُڈ گئی
تے میں بچ گئی انہاں حالان نوں

کالے بیل جیڑے تیری مستی لئی
ادھو ناگ کالے مینوں دسدے نے
جیڑے محل اُسکے فی ریت ستے
او تھے تیرے ہی چیتے پئے دسدے نے

میرے نیناں تیاں جھپلاں دیا تارو آ او
خیاں کھڈاں نصیب پئے کدے نے
جتنے ہستے تیرے ڈب جاوے سی
اتھے ہو کے میرے پئے ترے نے

باتاں پاؤندی رات

میرے بلاں نوں چندے وج گئے
سمٹے بولاں توں جان گنواؤندا سینیں
آپا ٹٹ میرا آپے ٹر گئیوں
میتھوں آپا ہی گھول گھاؤندا سینیں

تینوں نیندراں نے سانوں جاگنے نے
جہیاں دنڈاں تقدیر نے پائیاں نے
تینوں مستی برساتاں دی بھاؤندی سی
میرے نیناں نے جھڑیاں لائیاں نے

رات میل والی مینوں بھل گئی
پر وچھوڑے دی گھڑی نہ بھل سکاں
سنگل مار بیٹھوں مینوں پیار والی
چنآں دس خاں کیویں میں کھل سکاں

باتاں پاؤندی رات

نہ

تہ پا جان جھیلے وِچ نہ بن دیوانہ ساہتی
اجکل کوئی نہجاوے؟ نہیں زمانہ ساہتی

میں نہیں چاہندا کرے کوئی پیاراں دیاں باتاں
دِن مہرماے ہو۔ کے نالے جاگے راتاں
بوہے جھانکے یارنوں لہے لانا ہے نت نویاں گھاناں
میں تے چاہنا اینویں اسی مل جائے دل اکوئی نذرانہ ساہتی

اجکل کوئی نہجاوے؟ نہیں زمانہ ساہتی

اج نہیں کوئی رانجھا تے اج ہیر کوئی نہیں
اج نہیں لئی زلف تے اج اسیر کوئی نہیں
اج نہیں خوش محبوب کسے تے اج عاشق دلگیر کوئی نہیں
شمع جلن توں پہلاں ہی اج اُڈ جائے پروانہ ساہتی

اجکل کوئی نہجاوے؟ نہیں زمانہ ساہتی

باتاں پاؤندی رات

اجکل کوئی نہیں سوہنی نہ ہی مال کوئی جو بھیاں چار
اجکل کوئی نہیں لیا نہ او مخوڑ جیڑ جیڑ ہی داسے
اجکل انہیں پتوں جیہڑا جائے تے سستی کو کاں تاسے
اج دا پیار میرا پار ہے پہلا سب جو بھٹھا افسانہ سار تھتی

اجکل کوئی بھیاں ہے؟ نہیں زمانہ سار تھتی

اج داتا تک در تارا ہو گئی ہوڈ بڑائی
لو کی اپنی سانجھن کھوہ کے کھان پرائی
نیکل اُتے دیکھ بدی ہو گئی سوائی
بکرے ہوئے معشوق اج تے عاشق بنے قصائی
دیکھ زمانہ سار تھتی

اجکل کوئی بھیاں ہے؟ نہیں زمانہ سار تھتی

کی کی تینوں دساں توں این بھولا کج نہ جان کس گ
کرے پیار توں تو بہتاں دن چار سکھڑے مار کس گ
اج بھر راتیں گننا ایں تاسے نیر توں نمی تاں ساں گ

باتاں پاؤندی رات

کونہ دل دا چین تے پھر مستانہ ساہتی

اجکل کوئی نہجھاوے؟ نہیں زمانہ ساہتی

جس منزل تے توں پُتیا ایں میں اُس راہ توں نسن والا
توں جگ دکھ و نڈن والا ایں رونے تے ہسن والا
تیری دُنیا جاگن کے مچ میں خواباں و مچ دسن والا
فیر توں کیوں کہہ سکنا ایں میں تیرا یار پُرانا ساہتی

اجکل کوئی نہجھاوے؟ نہیں زمانہ ساہتی

اےس لٹی میں کہناں مینوں تیرے پیار دی ہوڑ نہیں ایں
میں نہیں چاہن لکے مینوں ہنجواں دمی تھوڑ نہیں ایں
توں جے کرنا ایں پیار پایا کر تیری میری ہوڑ نہیں ایں
میں تے چاہنا رولے کوں چپ چپکا مر جانا ساہتی

اجکل کوئی نہجھاوے؟ نہیں زمانہ ساہتی

برسات

رُت برکھا دی آئی سبھنا لوکاں چاہ منائے نے
 کالی بدلی تک امیرتے باغیں جھولے پائے نے
 کئی آں دُور دُور آئے بیٹھے ڈھولن گھر سداے نے
 چاہواں سدھراں سنیں لوکاں سو پکوان پکائے نے

پیراک میں ہاں جھپڑی برکھا دیکھ کے شگن مناندی نہیں
 سچی گل دے دی دساں ایہہ رُت مینوں بھاندی نہیں
 کارن اس داتیرا دساں ایس رُتے دی لہندا نہیں
 میں پئی دساں من دی ویدن توں ہنگارا لیندا نہیں
 سولہ نو یلا جو بن میرا برہوں جھکھڑا سہندا نہیں
 من پرچاواں نہ پرچویں باجھ تیرے جو رہندا نہیں

باتاں پاؤندی رات

یدل گرج بجلی کر کے ہو کے رولے پاندے نے
کھلیاں اکھاں مینوں ماہیا پُسنے تیرے آندے نے
میریاں اڈیکال مارن چیکاں اتھروں قنماں چاندے نے
ایہہ سال مہینے چمکین سینے چاہ پئے وڈ وڈ کھاندے نے

اڈے بے پرواہ۔ او بے قدر۔ کی سماں ایہہ تنیوں ٹھگدا نہیں
جے رکھ جاویں دل کسے دا مل تاں تیرا لگدا نہیں !

سُنہیوں پیار دے

فیر مڑ آئیاں بہاراں لے سُنہیوں پیار دے
گیت کج اقرار دے نے ہو کے کج انکار دے
کھنڈیاں گھنٹ لائے کلیاں نے ذرا دیدار کر
ہے اشارہ بھوریاں نوں توں ریتا اعتبار کر
دیکھ اکھیں کیوں اپنا رس لٹاندی اے کلی
چوس رس اُڈ جائے بھورائے کلی نوں بے کلی
پھل کڈے بل گئے مالی نے شرماں کھا دیاں
بھوریاں دے آگے نے فیر دین اصرار دے

فیر مڑ آئیاں بہاراں لے سُنہیوں پیار دے
گیت کج اقرار دے نے ہو کے کج انکار دے
بند کیتا تاریاں نے اکھیں مٹیا کھینٹنا !
مگ گئے نے اج دین سب عشق توں انکار دے

ناخدا نے غم دی کشتی ڈوب دتی بن کہے
 ڈکرے کہتے ہس کے اُس نے سحر دی پتواری
 پالیا برقعہ نواں فیر زندگی دی حور نے
 موت نوں وی چاہ چڑھے اج ہارتے شکار دے
 فیر مڑ آئیاں بہاراں لے سُنہیویں پیار دے
 گیت کج اقرار دے نے ہو کے کج انکار دے

سب منائے نے بہاراں پر میں چپ ہاں سوچ پی
 اذیرے مکرن دے دِن او دِن میرا اعتبار دے
 کیوں اک منزل دے راہی قافلے توں وچھڑے
 جیویں دکھ دکھ ہو پڑے اہل قردوں کیسے مٹیاں دے
 جھکدے جھکدے چاہ تے سدھراں الہیاں لے گا ندیاں
 میل ہو سکدے نہیں ارج نفرتاں تے پیار دے
 فیر مڑ آئیاں بہاراں لے سُنہیویں پیار دے
 گیت کج اقرار دے نے ہو کے کج انکار دے

یاد کردی ہاں

اوپر دہول میں یاد کردی ہاں

میں تینوں یاد کردی ہاں

چھٹے نوں نور سے تڑکے جدوں ٹنکار سُہندی اے

خدا فی خواب سے اندر جدوں سرشار سُہندی اے

زمین جہنہ اندی دھوہندی اے کلی ہوشیار سُہندی اے

پھلاں سے گدگدانے نوں ہوا بیدار سُہندی اے

اوپر دہول میں یاد کردی ہاں

میں تینوں یاد کردی ہاں

کسے اچے سرو تے پہرے کے قمری گنگا ندی اے

تے سبزے سے سرائے آکے شبنم جگمگاندی اے

سُہری فرش بچھا اے زمین جہنم کرا ندی اے

دِلاں دی میل دھو دھو کے نصیبے نوں جگمگاندی اے

باتاں پاؤندی رات

اوہدوں میں یاد کر دی ہاں

میں تینوں یاد کر دی ہاں

جدول ایہہ گیت پر ہوں دے رتا خاموش ہو جاؤں
سواگت کرنی والے داتے کچ پڑجوش ہو جاؤں
ستائے قسمتاں دے وی جدول بے دوش ہو جاؤں
خدا دے باادب بندے جدول مدہوش ہو جاؤں

اوہدوں میں یاد کر دی ہاں

میں تینوں یاد کر دی ہاں

میں سُندی ہاں کہ ایہہ دنیا تیرے ہی گیت گندی ہے

توں جس نوں بھل کے بھیاں ایں اوہی پریتاں جگاندی ہے

ندی ول دیکھ کیوں جا کے ساگرہ چم وکھاندی ہے

او جس دا انش ہے اسے دے اندر جاسما ندی ہے

اوہدوں میں یاد کر دی ہاں

میں تینوں یاد کر دی ہاں

ماسیہ

رس

کوٹا

چاقن سے وِج چاقن ریا دل دے ہا سے کھو کے
 خوشیاں نوں see off چا کیتا غماں دے ناں کھلو کے
 ایذا دل Anxious جیسا ہو یا ڈھونڈے آل دوالے
 چالے اج اپنا Love ہو گیا یا داں دے حوالے
 Night Sleeping پھٹ گیا تھوڑا جال کے رات بتا داں
 روٹی توں Strike کر لئی غم پہواں غم کھا داں
 Love Letter لکھ لکھ کے مُنکی Pen میرے دی سیاہی
 Postman دا تھیلہ بھریا ایسی ہم چلائی
 ہر ویلے سوچاں وِج رہنا سب Wonderful
 Dream Land وِج ہو گیا واسا سارے جذبے ہستے
 Accidental میل ہو گیا پیار وی چنے گئے گوتے
 Pulpitation ہو گئی مینوں چڑھ کے پیار پنگوڑے
 Mental کوئی Disease سمجھ کے گھر دے کرن دواہیں
 اک بلا ناں راہ پالیا ساریاں دُور بلائیں

رمزِ بالِ حیراں

حُسنِ دی رانی ہو بے حالی دلِ دا چین گنوا کے
 بیٹھی بالِ شمعِ حیراں دی اپنا آپ دُجھا کے
 بُوہے ڈھونے پکاں مے او من دا محلِ دِرا کے
 کیس کا جیوں رُجھتی رہندی یاد نہ چھیڑے آ کے
 پراج کُن من بدلاں لانی بجلی لَشکاں مارے
 جل تھل دھرتی، من وِرج غوطے، برہوں لئے ہلاے
 جاگو میٹھی سُننے دیکھے پیار دی چوگ کھلارے
 کی جانے پر دِسی چھپی کہ آ، پنڈھ سنوارے
 یاد کسے دی ہولی پیریں آ کے کول کھلے گئی
 آکھے بھل کے پیار پُرانے توں غیراں دی ہو گئی
 باغ بنا کے کیا رے لا کے مالی دے در ڈھو گئی
 دیکھے سُکے سُر دے پو دے، رچھ ویرانی ہو گئی
 سُن گلاں دِبی اگ کھلری آکھے مار نہ طعنے

دل دے شہوہ سمندر وں ڈونگے کون دلاں یاں جانے
 میں بلدی رہی شام سویرے، لڑکے رہے پردانے
 اپنے تے کی مان کسے جے اپنے ہون بے گانے
 تیرے نال لنگھائے ہوئے دین یاد نے مینوں سارے
 یاد نے مینوں ڈھلایاں شاماں، چاہواں بھرے نظارے
 چوڑی ہک دریا دی، مٹی گل دے بھرے ہنگارے
 رمزاں بھراں لہراں تکیاں اکھڑ مکھڑے تارے
 اور باتاں جدر رگ رگ دے درج، خون پھرے گرمایا
 جھلے دین تے بوریال راتاں توں چاہ سما یا
 غید منادی پھرے سوانی سدھراں تے رنگ آیا
 مہندی رنگے بولال تے توں خود چا گھٹا پایا
 ارج نکامیتاں توں کرنا میں کی شرم نہیں تینوں آندی
 میرے جیہی کوئی ہیر سیٹھی ہو رہی تینوں سباندی
 میں بھیڑی رہی تیری اڈیکے توں گھر ڈولی آندی
 کس منہ آکھیں دل دے جانی یا نہ میں تیری جاندی

اُونسیال

کئی دن گزے راتاں کئی لنگھیاں چپت کسے دی کم چ رُجھا انہیں
 کیا رک آساں دے کئی لاسٹھیاں میں بی ٹھنڈا انہیں بوٹا اُجڑا انہیں
 تیر ڈال اُچا میری پینگ نیویں دے اُلا راتیں تک بچدا انہیں
 میری تون سمیتی بھیڑی یاد والی ہُن سکین سہتیں آٹا گجدا انہیں
 تیتھوں پہلوں ہی نہیں سی اُمید مینوں میرے پیاراں د اسیں چو ا ماہیا
 روم روم میرا تجھے بنا تیرے تیرے ہجر چ ہوئیاں کباب ماہیا
 میرا جھٹ نہیں گزردا بنا تیرے خاک ہو دندا پیرا ش باب ماہیا
 دامنگیر ہوئی ہُن شرم تینوں جدوں میں ہوئیاں بے حجاب ماہیا
 رستاں پھردیاں گہر دیاں لنگھ جاؤں آپر کھیڑویں پھل ہی پھل کے نے
 بھاویں کئے آں رُومالاں دے ملن تحفے ہنجاؤ کو رومال تے دُلہ کے نے
 نیڑے اُکھاں دے دوسرے اکھ سوہنے قصے اکو ہی یوسف د ہلر کے نے
 تھکے دلاں دے وچ پئے تیکھ کے نے ہاسے ورج ہوا پئے رُلد کے نے

باتاں پاؤندی رات

اکو تیرا ہی بواہا سی بچاں و جتھیں ہر میرا جھٹ جھک گیا ئے
 تیری سینہ تی تصویر بنا لیتی اگوں بربش ہی ہتھاں دوارک گیا ئے
 اکو شوہ ڈو دنگا تیرے بھالنے نوں تینوں لہجہ کے ہڑاوسک گیا ئے
 میرا پیار نہانا بے وس ہو یا میریاں اکھاں دا پانی ہی مگ گیا ئے
 تیرے نال دی مالا پٹی پھیرنی آں منجوسٹ کے پیار پٹی پالنی آں
 اکو تیری ہی چھوہ اٹلڑی اے جدے پھپھیں پٹی گیلیاں گانی آں
 اپنے صبر دا بوٹا اُسا نے نوں سوہل جان اُتے چکھڑ جھالنی آں
 پنہ عشتے چناں مندا نے نوں پاکے اونیال دیے پٹی پالنی آں

باتاں پاؤندی رات

آخدا

آخدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے دیکھ
قسم تینوں بندیاں دی شادمانی آکے دیکھ

قید سن صدیاں توں جیہڑے ہو گئے آزاد ہن
مڈ توں ویران سن بھال ہو گئے آباد ہن
کس طراں خوشحال ہے ہن زندگانی آکے دیکھ
آخدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے دیکھ

ملک اپنا کسیت اپنے اپنی دھرتی اپنا ناج
آسماں تک دیکھ لے ہن ہو گیا ہے اپنا راج
لاؤڈیکاں کھڈ دی ہے ایہ جوانی آکے دیکھ
آخدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے دیکھ

باتاں پادندی رات

پتھراں دے سینے آں چوں نیر لے بیٹھے ہاں ہُن
نہیریاں دیاں بُکلاں دا نور بن بیٹھے ہاں ہُن
ہمتاں دی صداقتاں تے مہربانی آکے دیکھ
آخدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے دیکھ
بدلاں تے بجلیاں توں لے چکے ہاں انتقام
ڈاکوآں تے رہزناں توں لے چکے ہاں انتقام
ہو گئی ہے تیری قدرت پانی پانی آکے دیکھ
آخدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے دیکھ
اپنی تہمت دے ہی مانک آپ بن بیٹھے ہاں ہُن
آسماں نوں چاک دھرتی دا بنا بیٹھے ہاں ہُن
کر گئے ہاں ہولی ہولی کی شیطانی آکے دیکھ
آخدا دھرتی تے ساڈی کارستانی آکے دیکھ

باتاں پاؤندی رات

گیت

پیا امبیاں نوں ساوا ساوا بوڑ
بدلے زمانے بدلی حکومت
توں دور دا دور

ہائے پیا امبیاں نوں ساوا ساوا بوڑ

بدلیا اے چن بدلے نے تائے
قسمال بدلیاں بدلے نے لائے
ملے گی آزادی جیوں کہندے سی سارے
کھنے تہوں ساڈے ہنچو کھائے کھائے
بھرنے نے خوشیاں دے پور

ہائے پیا امبیاں نوں ساوا ساوا بوڑ

گھر گئی آزادی ہر رنگ دے کھڑو نہیں
پندھ کنڈیا لے ہوئے کیوں مکا و نہیں
ماندے سنگار دس کس نوں دکھاؤ نہیں

باتاں پاؤندی رات

ٹنڈھیں انگیار دس کیوں بھجاوئیں
جسند ڈاٹھی ہوئی مجبور
ٹائے پیا امبیاں ٹوں ساوا ساوا بوڑ

دودھ مک گئے نے روندیاں مدھانیاں
چرخے ویران پئے چکین سوانیاں
سہمیاں پھرندیاں نے سوہل جوانیاں
اوکھیاں ہوئیاں ڈھولا عزتاں بچانیاں
مرگئی آل نعمان ورج جھبور
ٹائے پیا امبیاں ٹوں ساوا ساوا بوڑ

قہر لکائی کولوں بچسنا محال اسے
بندیاں دکانگوں بھیرا رت اوی حال اسے
لیڈراں دے گھر بھرے تر و تر مال اسے
روٹیاں نوں دیکھن نیکے نیکے بال اسے
سک گیناں امبیاں تے جھڑ گیا بوڑ
ٹائے پیا امبیاں ٹوں ساوا ساوا بوڑ

پنگرے رت نہ کوئی

چائنے دے وِج چائن ریا دل توں جوتی کھو کے
 خوشیاں دے وِج غیاں ریاں ہاں غماں دے ہو کے
 اکھیاں دے اُجھلے ویہڑے وِج پین کسے دے جھولے
 ہنجوال دے وِج ہو کے رل گئے آپیں ہو لے ہو لے
 دل دے امیر تے گھٹ چھائی وِسن نوں پئی سہکے
 ساہ دے وِج بھری خوشبوئی چائے پائے ہکے
 سال مہینے چھیکین سینے پر ہوں وڈ وڈ کھا دے
 عشق تند وِر ہڈاں دا بالن مُکھن وِج نہ آوے
 پھر دیاں گھر دیاں رتّاں آون پنگرے رت نہ کوئی
 پھتر پو جال کملی ہوئیاں بولے بُت نہ کوئی

باتاں پادندی رات

کہتے نے اوپنڈت ملاں کہتے مسجد مندر
آل دو آلا سکھنا سنجھاں سجن دل کے اندر
سجن رستے تاں من جاوے من رسیانہ منے
اے لے بنے کاشی دسدی کعبہ پر لے بنے
پئے دیکھ مالا گندھ کے روز چڑھاواں جا کے
ملنے داحیلہ کردی ہاں جاگن توں جھٹ لاکے

باتوں پاؤندی رات

سست رنگی بینک

پھر نہیری رات وچوں
لشک پی آں بجلیاں
پھر کسے دی اکھ وچوں
ہس پی آں مستیاں
فیر سر پیاراں کج بھر گئے
حسن لاگے عشق نے آہ
ماریاں نے جھاتیاں
مڑ کیسے نے جھول اڈی
مہک پی آں برکتاں

باتاں پاؤندی رات

مڑ کے ایناں امیراں تے
ٹھہک پئی آں ہکشاں
پھر پہاڑاں یا نہہ پساری
فیر پوناں نگھیاں
فیر رتاں پنگریاں نے
فیر بہا راں بچیاں

مڑ پڑانے رستیاں تے
نکھریاں نے رونقیاں
مڑ پڑانے راہیاں توں
بھال لیتا منزلاں
مڑ سنوارے بال سدھراں
فیر خوشیاں کجلیاں
پینگ ست رنگی آکاشاں
جھوٹ رہیاں بدلیاں

باتاں پاؤندی رات

فیر سویرے مسکرائے

فیر راتاں ہسیاں

فیر اس ویران دل وچ

مخفلاں نے وسیاں

فیر فیرے کاگ بولے

فیر گھجیاں چمڑیاں

فجر ویلے روتقاں نے

فیر آساں گوڑیاں

فیر ایہہ آکاش نرمل فیر دھنداں نکھریاں

فیر لکھاری ہتھ کافی بھیا وناواں بکھریاں

پورب کھم

کی میل نے پورب کھم دے اک چڑھداے اک لہنداے
 اک چانن آل دوالے دا، اک ورج ہیرے رہنداے
 اک پگ کیسری بن داے اک داپوہن سہمی اے
 اک جتہ ہے ایس زمانے دی اک مار جہی ہو رہی اے
 اک چڑھدے دینوں سلاماں نے اک نظر جھکائی تڑداے
 اک جو بن اُتے جوانی اے، اک ہڈو جٹائی کھرداے
 اک آؤندا نال اُمیداں دے اک آس گوانی بیٹھاے
 اک دی سوہنہ دُنیا کھاندی اے اک دھرم نہجائی بیٹھاے
 ایویں اسی میرا تیرا سوہ اک چڑھداے اک لہنداے
 اک دھنداں دانگیا کھاپاے اک کھٹا مٹھا رہنداے
 اک اُچاے اک نیوالے پھروسی گل دکھاپاے دا
 اک گگھوں نے اپنا سہ دا اک دھرتی نے پرناے دا

باتاں پادندی رات

بُجھیاں ساتھ گئیاں نہ باتاں ہو چلی پر بہات
باتاں ساتھ بُجھیاں نہ گئیاں ہو چلی پر بہات

سوچ رہی ہاں لکھدی چاداں رات دھاؤں والی آ
ایس کالے کالے امیر تے کوئی لالی چھاؤں والی آ
سوچ رہی ہاں امیں کہانی تے کیوں بھراں ٹنگاراں میں
سوچ رہی ہاں کیوں داراں اکھ دکھارا پانی میں

من کہنداے لکھ دے توں آج گل کسے دیپار دی
لکھ پت جھڑ دی کہانی توں جوانی لکھ بہت آر دی
سچے سچے وعدے دی یا چوٹے قول قرار دی
سیدھے سادے جیون دی یا خالی ارشنگار دی

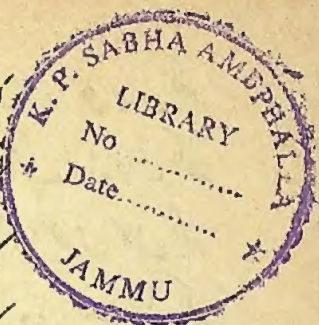

ایہہ نہیں تال پھر کے دکھیا ری دا ہی حال لکھ
 کیوں الہڑ کمری نے لایا آپ ہمارا حال لکھ
 اگیا بہت اناج تے فیروی پہ گیا کیوں کال لکھ
 کدوں موٹی سی جوئدی ہی او، دن ہینہ سال لکھ

ایہہ نہیں تال لکھندی کیوں رولا پاؤندی رہندی آ
 اپنے ہنجر جگ سے ہنجر نال رلاؤندی رہندی آ
 لکھ محنت سے دین جو ساری دنیا پاؤندی رہندی آ
 تے لکھ امیر سے ہسے جیڑے دھرتی کاؤندی رہندی آ

ایہہ نہیں تال لکھ آکاشیں تارے کیوں چڑھلے نے
 کھڈان لکھ میٹی آکے چن سورج نول پھرے نے
 ایہہ نہیں تال لکھ جے کیوں رت بدلدی رہندی آ
 کیوں چڑھ جواں کیوں دستھاؤھلدی رہندی آ

کیوں چمکے بجلی کیوں اندر راج ہسدا لے
 کیوں آوندے اختر بول کیوں چیم چیم بدل دسدا لے
 کیوں چمکن چڑے کیوں مانگ بھر وندی رہندی آ
 کیوں چڑے دیار اکیوں سنجھ لھر وندی رہندی آ

کیوں جئے جوانی کتھیں آن بڑیا پھر دوائے
کیوں دھرتی امبر آپوں سائے بہانے گھر دوائے
کیوں بلدا دیوا کیوں بتی گھڑی رہندی ہے
کیوں آؤندا اسپنا کیوں نیندر پھٹری رہندی ہے

کیوں بن دے جوگی کیوں الکھ جگانے رننے نے
تے کیوں چھوڑ آبادی جنگل ڈیرے لائے رہنے
گھر داکون کھر ونس تے ہے کون جوہن دا جاندا ہے
کون مناندا خوشیاں تے کون اگر چٹانوں لاندے

کیہڑی طاقت تل ایہہ ساری سرٹھی چلدی رہندی ہے
بھیت نہیں بلدا کوئی دنیا تلیاں ملدی رہندی ہے
گہرا جگ داسا گرا بس دی نقاہ ہی پانی اُدکھی ہے
سوچ کے عمر تانی اینویں جوان سکا آئی سوکھی ہے

لاندے جوگی دھیان تے سوچیں سچے رننے نہیں الکے
قدرت دے نے بھیت جنہاں نوں بنے جان نہیں سکے